

LBRIS

We know
books

Mădălina Căuneac

TURBO / KINO

Colecția **pocket** este coordonată de Mihók Tamás.

Corector: Lavinia Mihók

Art direction: Alexandru Daș

Copertă & design layout: Anna Grozavu

Tehnoredactor: Vasile Ardeleanu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CĂUNEAC, MĂDĂLINA

Turbo / Kino / Mădălina Căuneac. – București: ART, 2026

ISBN 978-630-368-308-9

821.135.1

© Grupul Editorial ART, 2026

ART / pocket

CAPO

- 9 / INTRO
- 12 / PRAIA GRANDE
- 14 / TE PĂSTREZ COMPATIBIL
- 16 / COMING OF AGE
- 18 / FĂGET PESTE FLOREȘTI
- 20 / NU MI SE LEAGĂ ÎN CAP CUVINTELE
- 22 / VREAU SĂ FIU ÎNTR-UN FILM TIP *STAR TREK* DAR NU SUNT
- 24 / VIRTUAL
- 26 / SOARE ÎN BERBEC
- 28 / BPD 1
- 31 / I LOVE YOU, RELEASE ME
- 32 / ECOURI NOI
- 34 / SEMNUL VĂRSĂTORULUI
- 36 / TURBO / EGO
- 38 / SATURN
- 40 / THRILLER
- 41 / UVERTURA 1
- 43 / MICKEY NINAGE
- 45 / TURBO / KINO / DARK
- 47 / PLUTO, O INFLUENȚĂ
- 49 / KINO 1

ANTRACT

- 53 / DATE NIGHT
- 54 / SENZORIALE
- 56 / IAR VIAȚA FĂRĂ ANGAJAMENTE ADULTE
- 57 / REECHILIBRARE
- 58 / OVAL
- 59 / CE SENTIMENT DE BOGĂȚIE SĂ FIU CU TINE
- 60 / SARAFINEȘTI 2
- 61 / O INIMĂ DIN CEARĂ SE TOPEȘTE LA CEAS DE SEARĂ

63 / KINO 2

66 / EVERYTHING CAN BE A POSTCARD

68 / DIMINEAȚĂ ÎNAINTE DE PLIMBARE PRIN MOCJAR

69 / THE MOSS BENEATH THE SNOW

CODA

75 / MEDUZA DE NEON

77 / LINIA DE PLUTIRE

79 / KINO 3

81 / THEY FUCK YOU UP, YOUR MOM AND DAD

83 / MĂ REPOZIȚIONEZ

86 / KINO 4

88 / APROAPE A PLOUAT ÎN ACEA SEARĂ

90 / HOME

MĂDĂLINA CĂUNEAC / BIO

CAPO

INTRO

petale cu dungi însângerate
trasează o cărare spre un orizont finit
un vâl transparent apleacă
iarba la pământ
rânduri-rânduri
în nări miros oceanic
microtăieturi pe tălpile goale
și piele excitată
briză rece în miez de vară

observ cum lumina oranj-roșiatică a colorat atmosfera
într-atât că hainele au devenit aurii-strălucitoare

rămân în visare

la orizont câmpii infinite plăsmuite
o mare de aur pufoasă prin care
siluete se mișcă ritmic
până își găsesc un loc vrednic să se așeze
să se lase pe pământul cald
și să stea acolo o vreme

aștept ca cele ascunse să se ridice
dar iarba crește din ce în ce mai înaltă
până când li se mai vede doar capul
apoi doar amintirea

am căutat să înțeleg

siluetele la orizont
au prins carne și au devenit palpabile

am dansat împreună și i-am căutat împreună
pe cei care au rămas înghițiți
de mormintele verzi-gălbui

apoi m-am îndepărtat parcă fără voie

rochia mea s-a lungit într-o trenă
cât un drum care nu știi de unde a început
a devenit ca o albie prin care
plânsul a format o foaie de marmură
abia vizibilă, dar sclipitoare
ușoară ca o organza trecând superficial
peste un trup ce nu mai suportă greutate

rochia mea se țese din acest trup lepădat strat cu strat
lăsând o cărare ce culcă la pământ vegetația sălbatică

aș fi vrut să mă așez cu dragii și dragile mele
le-am ținut mâna în odihna pe care o căutau
și am înțeles într-un final unde se duc

am rămas o vreme lângă mormintele de mușchi
care i-au înghițit
m-am agățat de orice suflare,
de orice gând care nu trădează
o viață fără ei

dar după o vreme

picioarele ca fermecate au continuat să meargă
lăsând în urmă ce-am jurat să nu –

până când într-o zi s-au oprit
și am știut că pot să mă așez în odihnă
și odihna să crească,
dar mai întâi am privit înapoi
pe urmă-n stânga și-n dreapta mea
și am stat să mă uit la iubiții și iubitele mele

am format încastrări
ale imaginii lor în mintea mea

corpul meu de carne și suflare –
acum țesut în sute de mii de kilometri
a încercat să se salte și să se adune
înapoi pe oase;
o furtună fără ploaie s-a stărnit,
un vânt aducător de înfrigurare

dar s-a liniștit repede și înainte de timp
caci m-am așezat în sfârșit

printre stâncile din bazalt deschizătură către Atlantic
o pată albastră definește trupul bronzat
al unui pescar cu pielea nisipie
părul alb – o spumă ușoară
necolectată de retragerea valurilor înapoi în larg

nisipul arde iar eu – un corp de zahăr
prea încins ca să mai mențină forma solidă –
alerg spre ocean ca într-o hipnoză plăcută
tălpile alunecă odată cu refluxul –
un soi de masaj discret
care-mi trimite semnale pozitive prin centrii nervoși
alunec în bucuria liniștită
a infinitului care se reciclează perpetuu
de la separarea elementelor și până acum

ne prindem de mână printre valuri
ca un colier de scoici negre
prinse de aceeași fibră care le hrănește

deocamdată
printre loviturile feroase
rămân structurile solide
strat după strat rocile revelează
amoniți încastrați
funingine și minerale
toate la vedere
pe feliile stâncii unde tinerii își explorează
trupurile departe de faleză

miros de alge și pește sărat
apa moale formează pentru moment
mici piscine
în urma valurilor prea întinse
părul și hainele – buzunare pline cu nisip
pielea transpirată în soarele de sfârșit de mai
miroase marin
spalată și uscată în lumina puternică

mă lipesc de tine în acest mare tablou acvatic –
în câmpul vizual al altor cupluri
din depărtare
suntem două puncte
mișcăm doar cât să transmitem
că aici este viață